info@payamdaily.ir

نخستین روزنامه صبح البرز

پیام آشنا

شماره ۱۷۴۴
دوشنبه / ۱۷ آذر / ۱۳۹۹
۲۱ / ربیع الثانی / ۱۴۴۲
07 / December / 2020

صاحب امتیاز: موسسه همگامان اندیشه زمان
مدیرمسئول: محمود حیدری سردبیر: زاهره حیدری
نشانی: کرج، بلوار تعاون، خیابان فرهنگ، جنب کانون کارشناسان رسمی دادگستری
تلفن: ۲۲۵۲۳۲۸۵-۲۲۵۲۳۲۴۲-۰۲۶ فکس ۲۲۵۵۲۸۳۸
فکس اینترنتی پیام آشنا: ۰۲۱-۸۹۷۶۷۲۷۹
امتیاز در طرح ارزیابی کیفی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی ۴۲/۴۶
چاپ: کارگر

کافه پیام

برای انعکاس نظرات و گلایه ها و پیشنهادات خود درباره مسائل البرز با پیام آشنا تماس بگیرید

۳۲۵۵۳۸۳۸
۳۲۵۴۱۴۹۵
۰۹۰۱۴۰۴۸۳۳۳

تلنگر

حافظا! در قرن هشتم مرغ کیلو چند بود؟

حافظا! در قرن هشتم مرغ کیلو چند بود؟
تخم مرغ و روغن و سوسیس و کاهو چند بود؟
دولت شاه شجاع آیا به تو یارانه داد؟
پرتقال، انگور، گیلاس، آلبالو چند بود؟
ما که کرک و پشممان از نرخ مایحتاج ریخت
توی دیوان شما بالفرض لیموو چند بود؟
لاستیک امروزه خیلی رفته بالا، قرن هشت
چار نعل اصل آلمانی یابو چند بود؟
توی عصر ما حسابی زیرمبزی می دهند
رشوه می دادید اصلا؟ نرخ یارو چند بود؟
آن زمان هم زن ذلیلی مثل الآن رسم بود؟
قیمت اسکاچ و خاک انداز و جارو چند بود؟
تو خوبت اینکاره بودی حافظا! مهریّه ی
یک زن پاکیزه خوی خوش بر و رو چند بود؟
توی دیوان تو حتّی اسم میش و گاو نیست
می زدی آهو به رگ؟ یک شقّه آهو چند بود؟
چون خوراک خوب می خوردی شدی شاه غزل
حافظا جان! فی المثل! ینفعر میگو چند بود؟
همسرت شاخ نبات آیا طلا هم می خرید؟
فی چه بود آن موقع ها؟ یک جفت النگو چند بود؟
اینهمه آصوید، خسرو لب و مو کرده ای
خطّ چشم و واکس ابرو و مش مو چند بود؟
بعضی اینجا با روی حق می گذارند ای دریغ!
یادم آمد راستی! این موقع یارو چند بود؟
توی عصر ما که اصلاً حرف مسکن را نزن
آن زمانها خانه ای بی برج و بارو چند بود؟
بابت دلو و درمان چند می پرداختی؟
فی المثل حقّ الثنوای سینه پهلو چند بود؟
شعر خواجو را همینطوری به سرقت بردهای
یا که نه از او خریدی؟ نرخ خواجو چند بود؟
شعر من پایان گرفت و در صفر مرغم هنوز
راستی حافظ نگفتی مرغ کیلو چند بود؟

حسین گلچین

امروز با حافظ

می بی‌غش است دریاب وقتی خوش است بشتاب
سال دگر که دارد امید نوبهاری
در بوستان حریفان مانند لاله و گل
هر یک گرفته جامی بر یاد روی یاری

خواندنی

شب می‌شکافد
لبخندی شکفد
زمین بیدار می‌شود
صبح از سفالِ آسمان
می‌تراود

سهراب سپهری

اوقات شرعی فردا

اذان صبح	طلوع آفتاب	اذان ظهر	غروب آفتاب	اذان مغرب
۰۵:۳۱	۰۷:۰۰	۱۱:۵۵	۱۶:۵۱	۱۷:۱۱

برگه

برای آزادی لازم نیست زمین و آسمان را بخرید، تنها خودتان را نفروشید.

نلسون ماندلا

گزارش

چرا کرونا بیشتر هنرمندان را می کُشد؟

بی‌شک درگذشت هر شهروند و هموطن در هر کسوت و مرتبه بر اثر ابتلا به کرونا یا هر عامل دیگر ناراحت‌کننده است اما در این روزها برای بسیاری این پرسش پدید آمده است که ویروس مرگبار چرا بیش از شاخه‌های دیگر چون اقتصاد، سیاست، ورزش و... بیشتر شخصیت‌های فرهنگی و هنری را به کام مرگ می‌کشاند؟

به گزارش پیام آشنا به نقل از ایسنا، یکی از تازه‌ترین و برجسته‌ترین چهره‌های هنری که در این چند وقت بر اثر ابتلا به بیماری کووید۱۹ از دنیا رفته، پرویز پورحسینی بود. پورحسینی از آن دسته بازیگرانی بود که به‌صورت ذاتی و حتا با فیزیک صورت خود، بازیگرند و حتا نگاه‌ها و چشم‌هایشان در یک فیلم، نقش‌آفرینی قابل توجهی را به نمایش می‌تواند بگذارد. بازیگرانی چون فرامرز صدیقی، حسین محجوب، سعید پورصمیمی، عنایت شفیعی، هوشنگ توکلی، سیامک اطلسی و... که متاسفانه با وجود سال‌ها فعالیت در عرصه‌های نمایشی، آنگونه که باید و شاید دیده نشده‌اند و از هنرشان بهره گرفته نشده است. شاید تنها برخی همچون فرامرز قریبیان این بخت را داشته‌اند که به‌اندازه‌ای قابل توجه در این عرصه دیده شوند.

نکته‌ی قابل تامل درباره‌ی مرحوم پرویز پورحسینی این است که همین چند ماه پیش که سالروز تولدش بود، به ایسنا گفته بود، به دلیل آنکه مادرش بالای ۹۰ سال سن و طبعا وضعیت حساسی دارد و نیز نزد آنها زندگی می‌کند، بیشتر مراقبت می‌کنند که پروتکل‌های بهداشتی را تا جای ممکن و به‌طور جدی رعایت کنند. او پیش‌تر هم در پویش‌هایی ویدیویی شرکت کرده و از کادر درمان و تلاش‌هایشان تشکر کرده بود اما متاسفانه کادر درمان به‌رغم تلاش‌هایشان نتوانستند زندگی او را نجات دهند.

چنگیز جلیلوند دیگر چهره پیشکسوت عرصه هنر بود که این روزها بر اثر ابتلا به همین ویروس و بیماری ناشی از آن، چشم از جهان فرو بست. این دُردانه‌ی عرصه‌ی دوبلاژ که کارنامه‌ی قابل توجهی داشت، در ۸۰سالگی خود هم این حسرت را پدید آورد که اگر کرونای جدید نبود و چند سال دیگر هم می‌توانست کار کند، چقدر بهتر می‌شد. هرچند در این میان کسی به این نکته نپرداخت که او به هر حال در اوج فعالیت حرفه‌ای و به‌دلیل مهاجرت، ۲۵ سال کار نکرد و در ۲۵ سال چقدر کار می‌شود کرد. بی‌شک او تا ۱۰۵ سالگی که نمی‌توانست کار جدی دوبله انجام دهد و قطعا حالا حسرت ۲۵ سال پیش روبی را نمی‌توانیم بخوریم که می‌توانست با ما باشد و کار کند.

به هر حال، سیاهه‌ی درگذشتگان حوزه‌ی فرهنگ و هنر که در این چند ماهه با ویروس کرونا از دستشان داده‌ایم، آنقدر قابل توجه بوده که برای خیلی‌ها این پرسش پیش بیاید که چرا درگذشتگان این حوزه، از سایر حوزه‌ها بیشتر است؟ آن‌هم چه پیشکسوتان نجیبی: خسرو سینایی، اکبر عالمی، کامبوزیا پرتوی، چنگیز جلیلوند، پرویز پورحسینی و... این‌ها را اضافه کنید به نام‌هایی چون محمدرضا شجریان، سیروس گرجستانی، محمدعلی کشاورز و... را که در همین دوران، به خانه‌ی ابدی بدرقه‌شان کرده‌ایم.

اما پاسخ چه می‌تواند باشد؟ شاید یک دلیلش این باشد که آنان که این حس را دارند، احتمالا بیشتر پیگیر اخبار مربوط به حوزه‌های فرهنگ و هنر بوده‌اند؛ تازه‌ترین‌های دیگر. از دیگر سو، شخصیت‌های فرهنگی و هنری، بیشتر از شاخه‌هایی چون اقتصاد و سیاست، در جامعه به چهره مشهور تبدیل می‌شوند؛ هرچند نه به‌اندازه‌ی چهره‌های ورزشی. آن‌هم البته در شاخه‌هایی خاص. از سویی دیگر اما دلیل دیگرش این می‌تواند باشد که اهالی فرهنگ و هنر، چه از نظر توانایی مالی و معیشتی و چه از نظر احساس مسؤلیت اجتماعی، شرایطی متفاوت از شخصیت‌های اقتصادی و سیاسی دارند.

درواقع هنرمندان از طرفی به صحنه و عرصه و تلاش زنده‌اند و نمی‌توانند که خود را زندانی کنند. از طرف دیگر، در احساس مسؤلیت اجتماعی، که در طبیعت کاری آنان، تنها به شکل‌های چهره به چهره و حضور میدانی ممکن است، خود را موظف می‌دانند که در چنین شرایطی، برای تقویت روحیه مردم و نیز کادر درمانی، اثر هنری عرضه کنند. اما شایدنکته‌ی مهم‌دیگر، اگر نگوییم مهم‌ترین نکته، این است که هنرمندان، عموما تمکن مالی اقتصادیون و قدرت سیاسیون را ندارند که خود را پشت چند لایه محافظ نگه دارند و دوران قرنطینه را با دشواری کم از سر بگذرانند.

بسیاری از هنرمندان ما، مصداق همان کارگران روزمزدی هستند که در ابتدای همه‌گیری و حداقل در حرف‌هایمان، حواسمان بیشتر به وضعیت آنان بود. باورتان می‌شود یا حواسمان هست که بسیاری از هنرمندان تا حدود ۱۰ ماه است که یک ریال درآمد نداشته‌اند؟ بسیاری از آنان حتا یک یراید هم ندارند که با سیستم حمل و نقل اینترنتی، درآمدی داشته باشند. بسیاری از نوازندگان موسیقی نیز همین‌طور. حتا گزینه‌ی نوازندگی خیابانی را هم در این مدت، دیگر پیشروی خود نمی بینند. بسیاری از هنرمندان خوشنویس و صنایع دستی، با تعطیلی نمایشگاه‌ها، همه‌ی درها را به‌سوی خود بسته می‌بینند. بسیاری از هنرمندان طراح و گرافیست، با تعطیلی جشنواره‌ها، تقریبا هیچ سفارش جدیدی نداشته‌اند.

در چنین وضعیتی، چگونه از هنرمندان می‌توان انتظار داشت که خودشان را قرنطینه کنند تا زنده بمانند! وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی هم جز پرداخت حق بیمه چندماهه و یک کمک ۱۵ میلیون تومانی به حدود ۷۰هزار هنرمند عضو صندوق اعتباری هنر، کمک دیگری نتوانسته است بکند. یک‌ونیم میلیون تومان پس از ۱۰ ماه بیکاری هم با توجه به هزینه‌های امروز، دقیقا نمی‌شود گفت که به چه میزان به کار می‌آید، یا اساسا به چه کار می‌آید؟

به هر حال با هر کدام از دلیل‌ها و اوصاف بالا که باشد، همین روزها که پرویز پورحسینی، در مزار سرد خویش در بهشت زهرا آرمیده است، سریال تلویزیونی او محفل گرم خانواده‌ها را گرم‌تر می‌کند. چنگیز جلیلوند در همین شرایط هم کار می‌کرد که مبتلا شد. دوستان و همکارانش امیدوار بودند و دعا می‌کردند که خوب شود و به سر کارش برگردد. اکبر عالمی تا آنتها هم به کار و فعالیت مشغول بود. مرحوم کریم اکبری مبارکه سر صحنه فیلمبرداری بود که مبتلا شد. بی‌شک او نمی‌توانست که کار نکند؛ چه از نظر عشق به صحنه، هنر و مردم و چه از این منظر که هنرمندان ما عمدتا حتا مانند یک کارمند ساده دولت هم امنیت شغلی و روانی ندارند.

گزارش

پوست‌اندازی صنعت نشر پس از کرونا

استفاده از کتاب‌های الکترونیکی سال‌هاست در جهان رواج دارد ولی این شیوه مطالعه اگر پس از این نوعی انتخاب محسوب می‌شد این روزها با شیوع کرونا و محدودیت‌های ناشی از قرنطینه، گویا بیشتر به شیوه‌ای ناگزیر برای کتابخوان‌ها تبدیل شده است آن‌چنان که آمارها از افزایش فروش ای‌بوک‌ها حکایت دارند؛ روندی که به نظر می‌رسد نعمتی‌ها در دوران اپیدمی که با تغییر عادت مطالعه به گونه‌ای متداول و همیشگی بدل شود.

به گزارش پیام آشنا به نقل از شهر کتاب، پس از همه‌گیری اخیر بسیاری از روانشناسان بر اهمیت مطالعه برای کاهش استرس‌ها و فشارهای روانی تاکید کرده‌اند. همین امر موجب شده است برخلاف دیگر تفریحات و هنرها مانند سینما، تئاتر، کنسرت‌ها، بازار کتاب با آسیب کمتری مواجه شود با این حال مشکل بزرگی همچنان صنعت نشر را تهدید می‌کند و آن نحوه عرضه این کالای فرهنگی است. پس از آنکه تعداد زیادی از کتاب‌فروشی‌های سراسر جهان با تعطیلی مواجه شدند، علاوه بر صدمات اقتصادی، کتابخوان‌ها نیز از نعمت مطالعه محروم ماندند برای همین هر کشوری بنا به ملاحدید خود در پی اقدامات جایگزین و حمایتی بر آمد. کتابفروشان و اتحادیه ناشران فرانسه از دولت این کشور خواستند که این صنف را در رده اصناف ضروری و واجب برای شهروندان به حساب بیاورد تا بتوانند در دوران قرنطینه و موج جدید شیوع ویروس کرونا در ماه‌های سرد سال به فعالیت خود ادامه دهند. چرا که بسیاری از کتابفروشی‌ها اعتقاد دارند شغلشان مثل مغازه‌های خواربار و دیگر فروشگاه‌های مواد غذایی برای معیشت مردم ضروری است. همچنین اتحادیه کتابفروشان انگلستان از دولت خواست تا در طول مرحله دوم قرنطینه انگلیس، کتاب‌فروشی‌ها را به‌عنوان خردفروشان ضروری طبقه‌بندی کند؛ زیرا سایر خردفروشانی که کتاب می‌فروشند نظیر سوپرمارکت‌ها همچنان باز خواهند ماند. کشور بلژیک نیز که با شروع موج جدید شیوع ویروس کرونا محدودیت‌های قرنطینه‌ای را بار دیگر برای مدت شش هفته اعمال کرده با در نظر گرفتن کتاب به‌عنوان یک «کالای اساسی»، به کتابفروشی‌ها اجازه داد در دوران قرنطینه به فعالیت خود ادامه دهند. همچنین در ژنو، پایتخت سوئیس که در شرایط بحرانی شیوع ویروس کرونا قرار دارد و از روز دوم نوامبر تمامی رستوران‌ها و کسبوکارهای غیرضروری تعطیل شده‌اند، کتابفروشی‌ها به‌عنوان ارائه‌دهنده کالاهای اساسی مجوز فعالیت در این برهه زمانی را خواهند داشت. اما همه این خواسته‌ها و تمدیدها موجب نمی‌شود از بیم سرایت این بیماری برای کتابخوان‌ها کاسته شود؛ از این رو بسیاری از آنها درصدد تغییر شیوه مطالعه برآمده‌اند و به خواندن ای‌بوک‌ها بیشتر روی خوش نشان داده‌اند.

شیوه‌های جایگزین

دیجیتالی شدن در سال‌های اخیر، نشان‌دهنده آن است که آینده کتاب و کتاب‌خوانی خواه تفننی باشد یا بر حسب ضرورت و دائمی، شکل‌های پیچیده و متنوعی خواهد یافت و اصل کتاب در هر قالبی که منتشر شود، ماندگار خواهد ماند.

موسسه‌های گوناگونی در جهان هستند که گزارش‌های دوره‌ای و معمولا سالانه از وضعیت نشر الکترونیک ارائه می‌کنند؛ چون این اطلاعات ارزش بسیاری دارد و در فضای رقابتی این صنعت راهنمای خوبی برای تصمیم‌گیری و برنامه‌ریزی است.

یکی از این موسسات شرکت تکنالیو یک مرکز تبلیغاتی و تحقیقاتی در زمینه بازار کتاب‌های الکترونیک کشور انگلیس است که دفتر مرکزی این شرکت در شهر لندن واقع شده است. براساس اطلاعات و آمارهای منتشرشده توسط موسسه تحقیقاتی تکنالیو (Technavio) ارزش بازارهای نشر الکترونیک تا سال ۲۰۲۴ به رقمی در حدود ۶۵ میلیارد دلار خواهد رسید که به گفته محققان این موسسه، بیشترین علت این قضیه شیوع ویروس کرونا و تاثیر آن بر سبک زندگی مردم است.

مسوولان این شرکت تحقیقاتی اعتقاد دارند سایه ترس از ویروس کرونا همچنان تا سال‌های آینده روی زندگی مردم وجود خواهد داشت و اعتقاد بر این است که همچنان مردم ترجیح خواهند داد که از کتاب‌های الکترونیک استفاده کنند. طبق تحلیل این شرکت این روند باعث شده است که دولت‌های کشورهای پیشرفته و صنعتی مثل بریتانیا، استرالیا و آمریکا از هم‌اکنون به فکر گسترش تلویزیون‌های کابلی دیجیتالی برای ارائه خدمات مختلف به کاربران خود هستند. بطور کلی آن‌طور که از اطلاعات و آمارهای موسسه تکنالیو برمی‌آید در سال‌های آینده اکثر خدمات سنتی جای خود را به کابل‌ها و شبکه‌های دیجیتالی خواهند داد و در این میان صنعت نشر و چاپ کتاب نیز به‌طور حتم دچار تغییراتی خواهد شد.

به اعتقاد این شرکت، نشر الکترونیک و گرایش به سمت کتاب‌های الکترونیک همچنان روند صعودی خود را در دهه آینده میلادی ادامه خواهد داد.

تحقیقات شرکت انگلیسی همچنان نشان می‌دهد در دوره بین سال‌های ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۴ میلادی روند صعودی نشر الکترونیک و تولید محصولات الکترونیک از جمله کتاب‌های الکترونیک و صوتی ادامه داشته باشد و ممکن است از مبلغ اعلام‌شده هم بالاتر برود.
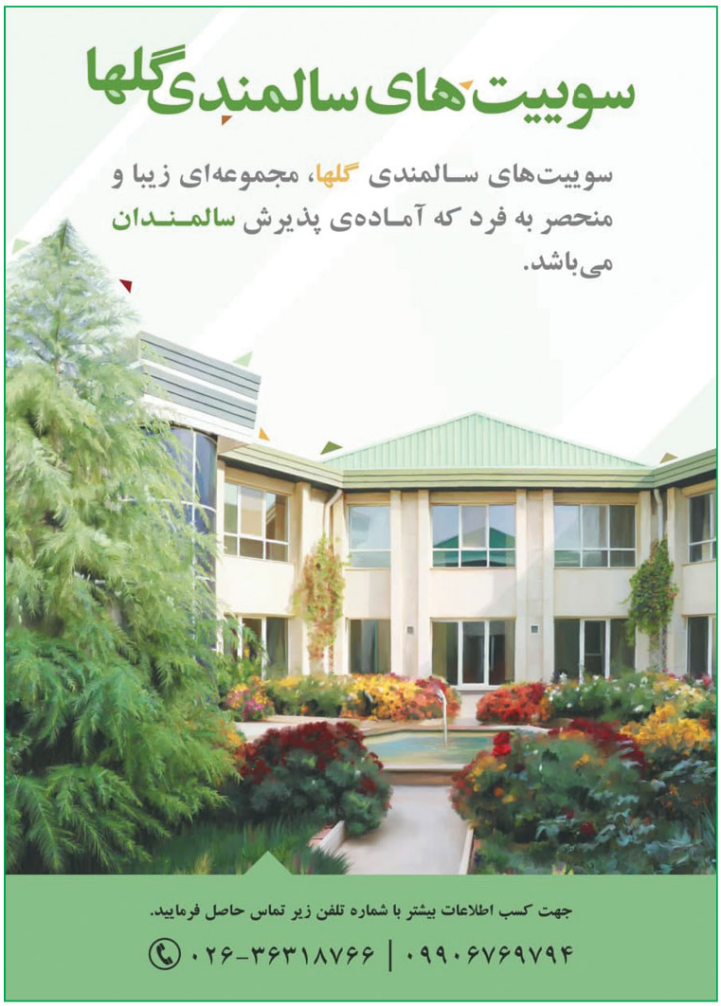
دولت انگلیس نیز در همین راستا به تازگی برای کاهش هزینه‌های تولید کتاب‌های الکترونیک، مالیات ارزش افزوده (VAT) کتاب‌ها را از ۲۰ درصد به صفر رساند. دولت گفته درصدد است با برداشتن مالیات از کتاب‌های الکترونیک رونق بیشتری به بازار کتاب بدهد.